

Γράφει ο **Νίκος Πελεκούδας**

Στις 14 Μάη θα γίνουν οι προεδρικές και βουλευτικές εκλογές στην Τουρκία ενώ μία εβδομάδα μετά έχουμε τις βουλευτικές εκλογές στην Ελλάδα. Είναι εντυπωσιακή η άρνηση όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων που μιλούν στο όνομα της αριστεράς να μιλήσουν πιο συγκεκριμένα με αφορμή αυτές τις παράλληλες εκλογικές αναμετρήσεις για τα ελληνοτουρκικά γενικά. Αλλά και πιο συγκεκριμένα στο φόντο των εξελίξεων που δρομολογούνται αμέσως μετά από αυτές.

Ήδη διεθνή μέσα ενημέρωσης (π.χ. DW την Πρωτομαγιά) μιλούν για συντονισμένη διεθνή πρωτοβουλία «επίλυσης» των ελληνοτουρκικών διαφορών, με πρωταγωνίστριες τις Η.Π.Α. και τη Γερμανία. Η εξουδετέρωση του ηγέτη του ISIS στη Συρία από την Τουρκία, όπως και η αναβάθμιση της συμμετοχής της Ελλάδας στην Ουκρανία, εντάσσονται και σε αυτή την προοπτική, προκειμένου και οι δυο να πάρουν πόντους στις επερχόμενες διαπραγματεύσεις. Είναι βέβαιο πως προμηνύεται μια όξυνση της αντιπαράθεσης. Σε αυτό συνηγορούν και τα σχέδια και των δύο πλευρών. Από ελληνικής πλευράς μέσα στο 2024 θα ξεκινήσουν οι γεωτρήσεις δυτικά της Κρήτης για φυσικό αέριο, η Ελλάδα συμβάλλει αναβαθμισμένα στον πόλεμο στην Ουκρανία, ανανεώνει τα οπλικά της συστήματα, ενώ είτε εκλεγεί ο Ερντογάν είτε ο Κιλιτσντάρογλου στην Τουρκία η ατζέντα για το φυσικό αέριο είναι ψηλά. Άλλωστε ο Κιλιτσντάρογλου έχει δώσει ήδη σήμα για την πολιτική του θέση σε σχέση με τα ελληνοτουρκικά από το 2019 όταν δήλωνε πως 16 νησιά του Αιγαίου που ανήκαν στην Τουρκία «τώρα βρίσκονται υπό ελληνική κατοχή», ενώ χαρακτήριζε την τουρκική εισβολή το 1974 στην Κύπρο ως ειρηνευτική επιχείρηση. Κατηγορούσε ταυτόχρονα τον Ερντογάν για εθνική μειοδοσία.

Η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση πολύ σύντομα θα έρθει ξανά σε πρώτο πλάνο. Και αξίζει να δούμε συγκεκριμένα τι απαντούν, ιδιαίτερα το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25, στα ζητήματα αυτά.

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ

Δεν είναι μόνο τα υποθετικά ερωτήματα του debate των πολιτικών αρχηγών που έδειξαν κάποιες προθέσεις. Υπάρχει ήδη καταγεγραμμένη πολιτική στάση και προγραμματικές τοποθετήσεις που διαμορφώνουν μια αφόρητη εθνική συναίνεση και συνεννόηση πάνω στις κεντρικές στοχεύσεις του ελληνικού καπιταλισμού στο ζήτημα.

Υπάρχει η τελευταία κρίση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις το καλοκαίρι-φθινόπωρο του 2020, που είχαμε πραγματική αντιπαράθεση στα νερά του Αιγαίου. Εκεί κρίθηκαν και τα δυο κόμματα για το πώς αντιλαμβάνονται το ζήτημα. Αλλά ας τα δούμε από πιο κοντά.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΚΕ

Τον Ιούνιο του 2020 ο Δημήτρης Κουτσούμπας συναντήθηκε με την ΠτΔ Σακελλαροπούλου για να συζητήσουν για τα «εθνικά» θέματα με αφορμή το θερμό κλίμα με την Τουρκία. Βγαίνοντας από τη συνάντηση ο γ.γ. του ΚΚΕ δήλωσε πως αναφέρθηκε

«στην ένταση των ανταγωνισμών, των αντιθέσεων και την κλιμάκωσή τους, ιδιαίτερα με την τουρκική επιθετικότητα και προκλητικότητα στο Αιγαίο, την αμφισβήτηση κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας, του λαού μας και κυρίως με τα τελευταία γεγονότα, που είτε στον Έβρο θέτουν σε αμφισβήτηση το πρωτόκολλο του απαράδεκτου και ανυπόστατου τουρκο-λιβυκού συμφώνου, μνημονίου, για τον καθορισμό των ΑΟΖ, μεταξύ των δύο αυτών χωρών.

Και βεβαίως όλα αυτά γίνονται στο φόντο των θέσεων και των ΗΠΑ και της ΕΕ και του ΝΑΤΟ στην ουσία, που οδηγούν σε συνδιαχείριση του Αιγαίου, που άπτονται κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού».

Και συνέχισε:

«Από αυτή τη σκοπιά καλούμε τον ελληνικό λαό σε επαγρύπνηση, σε σωστή ενημέρωση από την κυβέρνηση και από όλα τα πολιτικά κόμματα, σε ενεργοποίηση και κινητοποίηση του λαϊκού παράγοντα γύρω από

αυτές τις εξελίξεις, να είμαστε όλοι σε ετοιμότητα, γιατί δεν αποκλείουμε ούτε θερμό επεισόδιο στο Αιγαίο ή στην ευρύτερη περιοχή, στα ελληνικά σύνορα, γεγονός που θα αποτελέσει την αφορμή για τη διαπραγμάτευση, για τη συνδιαχείριση, μέχρι και την παραχώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας. Από αυτή τη σκοπιά ανησυχούμε».

Και κατέληγε πως η λύση βρίσκεται στις διαπραγματεύσεις και την απεμπλοκή της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ και την Ε.Ε.

Πέρα από τα έτσι κι αλλιώς ανεπαρκή σημεία της τελευταίας φράσης, είναι φανερό η έκκληση για ένα εθνικό μέτωπο αντιμετώπισης της «τουρκικής προκλητικότητας». Όλοι έχουν το ρόλο τους. Η κυβέρνηση π.χ. να ενημερώνει προκειμένου ο λαός να βρεθεί σε ετοιμότητα. Για ποιο πράγμα; Προφανώς για να πολεμήσει. Είναι σαφές δε η υπόμνηση πως το προσφυγικό ζήτημα που έχει προηγηθεί την ίδια χρονιά στο Έβρο, δεν αποτελεί κυρίως μια προσπάθεια διπλής εκμετάλλευσης και εξόντωσης των προσφύγων από Ελλάδα και Τουρκία για τα δικά τους συμφέροντα, αλλά οι πρόσφυγες είναι όπλο στα χέρια της Τουρκίας για να αλλάξει διεθνείς συμβάσεις. Δηλαδή πλήρης υιοθέτηση της κυρίαρχης αστικής και ειδικά κυβερνητικής πολιτικής γραμμής για το ζήτημα.

Ένα μήνα μετά σε συνάντηση με το Μητσοτάκη για τα ίδια ζητήματα, θα δηλώσει πως « Το συμπέρασμα από τη σημερινή συνάντηση και ενημέρωση είναι ότι ο ελληνικός λαός δεν πρέπει να δείξει καμία εμπιστοσύνη στις επιλογές της κυβέρνησης, αλλά και των άλλων αστικών κομμάτων, οι οποίοι έχουν εναποθέσει την ασφάλεια, την ειρήνη σε όλη αυτή την περιοχή, σε όλους αυτούς που έχουν δημιουργήσει τα προβλήματα στα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας, με τις συγκρούσεις, τους έντονους ανταγωνισμούς στη περιοχή, που δεν είναι άλλοι από την ΕΕ, από το ΝΑΤΟ, από τις ΗΠΑ». Το πρόβλημα δηλαδή είναι πως τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας έχουν εκχωρηθεί στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ από τα ανεύθυνα αστικά κόμματα και την κυβέρνηση.

Καταγγελία δηλαδή για εθνική μειοδοσία.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΡΑ25

Σε δημόσια τοποθέτησή του το ίδιο καυτό καλοκαίρι του 2020, τον Αύγουστο, στο site του κόμματος, ο Γιάννης Βαρουφάκης με το γνωστό τρόπο όλοι να είναι ικανοποιημένοι και στο τέλος πάνω από όλα η εγχώρια και διεθνής αστική πολιτική τόνιζε: «Κάθε φορά που

μνημονιακή κυβέρνηση προβαίνει σε κάποια συμφωνία «υπέρ των εθνικών συμφερόντων», ως εκ του θαύματος, μόνο η Άγκυρα επωφελείται! Θερμά επεισόδια φαίνεται να αποφεύγονται, με πίεση από ΗΠΑ, Ρωσία και Γερμανία.

Όμως, δεδομένου ότι ΗΠΑ, Ρωσία και Γερμανία δεν θα στραφούν ποτέ κατά της Άγκυρας, οι συμφωνίες των μνημονιακών κυβερνήσεων με Ισραήλ, Ιταλία και Αίγυπτο εγκλωβίζουν την Αθήνα. Έχοντας δωρίσει διαπραγματευτικά πλεονεκτήματα στην Άγκυρα, η φυσική κατάληξη των κινήσεων των μνημονιακών πολιτικών στο Αιγαίο ήταν να συρθούν σε διμερή διάλογο με επιδιαιτησία των μεγάλων – τη χειρίστη, δηλαδή, δυνατή εξέλιξη για τους λαούς της περιοχής.» Ίδια η γραμμή. Υποταγή στα σχέδια των μεγάλων, που κάθε φορά μας αφαιρούν διαπραγματευτικά χαρτιά για τα κυριαρχικά δικαιώματα. Ταυτόχρονα όμως για να είναι και όλοι ικανοποιημένοι, τα θερμά επεισόδια αποφεύγονται ή επιλύονται από τους κακούς ξένους!

Βέβαια και εδώ η λύση είναι οι διαπραγματεύσεις και οι άπειρες επιτροπές που προτείνει ο Βαρουφάκης για όλα τα ζητήματα. Και τι θα γίνει όμως αν αυτές οι επιτροπές δεν καταλήξουν πουθενά;

Ας ακούσουμε τον ίδιο:

«Ως πατριώτες, αν χρειαστεί, θα πολεμήσουμε. Επιλέγουμε προσεκτικά τις Θερμοπύλες μας, απορρίπτοντας παράλληλα τις εθνικιστικές κραυγές, που (όπως η Ιστορία μάς δίδαξε) είναι ο προπομπός της ενδοτικότητας. Τονίζουμε ότι ο ελληνικός και ο τουρκικός λαός μόνο να χάσουμε έχουμε, τόσο από τον πόλεμο όσο και από τη συνεκμετάλλευση που απαιτούν οι ολιγάρχες και οι πετρελαϊκές πολυεθνικές. Παράλληλα, δεν θεωρούμε διεθνισμό τη συνθηκολόγηση στις εθνικιστικές απαιτήσεις ενός Ερντογάν.»

Από όλα έχει το περιβόλι, αλλά στην τελική θα πολεμήσουμε.

Ενώ ένα μήνα πριν στη συνάντηση με το Μητσοτάκη ξεκινούσε τις δηλώσεις του μέσα σε εξαιρετικό κλίμα με τα εξής:

«Ενημερώθηκα από τον πρωθυπουργό για τα εθνικά θέματα. Υπάρχει μια

ψυχραιμία και μια αισιοδοξία, για όσα συμβαίνουν σήμερα. Εκ μέρους του ΜΕΡΑ25, θύμισα στον πρωθυπουργό -και θυμίζω και στους πολίτες- ότι σήμερα είναι η 46η επέτειος από την αποκατάσταση της Δημοκρατίας. Αυτό έχει σημασία, γιατί δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως έγινε λόγω της κυπριακής τραγωδίας, την οποία έφεραν οι εθνικιστικές επιλογές ενός ξενοκίνητου καθεστώτος, το οποίο άνοιξε διάπλατα την πόρτα στην τουρκική κατοχή. **Από τότε μέχρι σήμερα, η Τουρκία έχει γίνει μια σημαντική περιφερειακή δύναμη, ενώ η Ελλάδα φθίνει με το «ναι σε όλα» στις διάφορες τρόικες.»**

Τα πράγματα είναι απλά. Τα μνημόνια και η ενδοτικότητα μας έχουν φέρει ως Ελλάδα σε δυσχερή θέση απέναντι στην Τουρκία.

Με διαφοροποίηση σε σχέση με το ΚΚΕ την απεμπλοκή από ΝΑΤΟ και Ε.Ε., όλο η υπόλοιπη πολιτική γραμμή τη στιγμή της κρίσης είναι ίδια. Ένα μείγμα καταγγελίας για εθνική μειοδοσία, ευθύνες στους μεγάλους συμμάχους που πρέπει να παραμείνουν τέτοιοι, πολεμική συμμετοχή για την απάντηση στην «τουρκική προκλητικότητα».

ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ Η ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ

Για τους διεθνιστές αντικαπιταλιστές, τις δυνάμεις του νέου εργατικού κινήματος, τους επαναστάτες κομμουνιστές η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση, και φυσικά και ο πόλεμος μεταξύ τους εάν το εργατικό κίνημα δεν καταφέρει να τον ματαιώσει, δε θα γίνει για την ανεξαρτησία της Κύπρου, για την τιμή των βραχονησίδων, για το Αιγαίο ή την Ανατολική Θράκη, την προστασία της τουρκικής μειονότητας, το σεβασμό των διεθνών συνθηκών και τις κατά το δοκούν και από τις δυο πλευρές ερμηνεία τους.

Δε θα γίνει για την υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας και κυριαρχικών δικαιωμάτων τους, δε θα γίνει ανάμεσα σε κάποιους θερμοκέφαλους Τούρκους επιθετιστές και τους Έλληνες ειρηνόφιλους ή το αντίστροφο, ανάμεσα σε μια δημοκρατία και ένα ολοκληρωτικό καθεστώς.

Ο πόλεμος θα γίνει καθώς και η σημερινή αντιπαράθεση που εξελίσσεται, για τα άλυτα επεκτατικά συμφέροντα και των δυο αστικών τάξεων, για τα συμφέροντα του κεφαλαίου και στις δυο πλευρές του Αιγαίου, για την εκμηδένιση του αντιπάλου μέσα στο ίδιο το ιμπεριαλιστικό μπλοκ του ΝΑΤΟ που και οι δυο συμμετέχουν. Θα είναι μια αναμέτρηση δύο

χωρών μεσαίου επιπέδου στο ιμπεριαλιστικό πλέγμα, με στόχο την άνοδό τους στην ιμπεριαλιστική ιεραρχία, ανεξάρτητα ποιος θα είναι ο επιτιθέμενος ή ο αμυνόμενος. Είναι από αυτή την άποψη που η γραμμή της καταγγελίας του πολέμου ως ληστρικού από όλες τις πλευρές, μπορεί από τώρα να καταδεικνύει και τους ενδεχόμενους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς της Ελλάδας.

Σε αυτή την ιστορική πορεία αντιπαραθέσεων η ελληνική αστική τάξη δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τα πλέον επικίνδυνα και ματοβαμμένα κράτη. Στην ίδια τη χώρα βρίσκεται ο βασικός εχθρός!

Τόσο το **ΚΚΕ** όσο και το **ΜΕΡΑ25** που τώρα ζητάνε την ψήφο ξανά, αναγνωρίζουν στην ΠΡΑΞΗ ως βασικό χαρακτηριστικό της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης την τουρκική προκλητικότητα, την αντεθνική επιδιαιτησία των μεγάλων, το μη σεβασμό των διεθνών συνθηκών από την Τουρκία, την υποταγή του αστικού πολιτικού προσωπικού στις βουλές των μεγάλων. Είναι μια **γραμμή επιθετική, τελικά πολεμική**, γιατί εγκαλεί την αστική τάξη για **ανεπαρκή υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων**. Για αυτό και καταλήγουν και οι δυο μαζί να αναγορεύουν ως κύριο χαρακτηριστικό της αντιπαράθεσης το κάθε επιμέρους ζήτημα που προκύπτει. Είναι γραμμή **πολεμικής επιτάχυνσης και όχι ματαίωσης του πολέμου** αλλά και των **εντάσεων**.

Δεν υποτιμούμε τη σημασία της παρέμβασης και των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, στο πλαίσιο της προσπάθειάς τους για τη διαμόρφωση προς όφελός τους, συμμαχικών ή ανταγωνιζόμενων μπλοκ. Δεν ξεχνάμε όμως πως δεν πρέπει να αποδίδεται η αποκλειστική ή η βασική ευθύνη για τους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς, όπως και ο ελληνοτουρκικός, στους «ξένους», στους «μεγάλους», παρακάμπτοντας το γεγονός πως τη βασική ευθύνη το βασικό ρόλο για τη διαμόρφωση των σχέσεων ανάμεσα στις τάξεις ή και τα έθνη, δεν την έχουν στον καπιταλισμό οι «εξωτερικοί» αλλά οι «εσωτερικοί» παράγοντες.

Το εργατικό και επαναστατικό κίνημα που δίνει την εκλογική μάχη μέσα από την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, που καλεί σε ψήφισή της ως την πλέον συνεπή **διεθνιστική και αντισυστημική**, τελικά **ΑΜΕΣΑ αντιπολεμική πολιτική δύναμη**, καταγγέλλει τον κοινωνικό οικονομικό εκμεταλλευτικό χαρακτήρα του πολέμου, αναδεικνύει και θα αντιπαλεύει ιδιαίτερα τις ευθύνες της δικής του αστικής τάξης, αρνείται από τώρα να συναινέσει και να συνεργαστεί σε έναν ενδεχόμενο πόλεμο, **αντιδραστικό και ληστρικό και από τις δυο πλευρές**.

Χωρίς να ξεχνά την καταγγελία και των Τούρκων καπιταλιστών, χτίζοντας **διεθνιστικό μέτωπο με την τουρκική εργατική τάξη** και τις διεθνιστικές της εκφράσεις και

πολιτικές πρωτοπορίες.

Αυτή η επίγνωση μας για το χαρακτήρα του πολέμου οδηγεί στην μακρόχρονη και συνεπή πάλη μας για την άμεση και από τα κάτω ανατροπή των κυβερνήσεων που προετοιμάζουν και συντηρούν την πολεμική αντιπαράθεση, καθώς και όλους τους κυβερνητικούς συνδυασμούς που ευνοούν αυτήν. Διαχωρίζεται από τα συγκαλυμμένα πολεμικά καλέσματα της υπόλοιπης αριστεράς που με αντιιμπεριαλιστικό ή ακόμα και φιλοευρωπαϊκό(!) πρόσημο υπερασπίζεται τα «εθνικά δίκαια». Γνωρίζει πως αν αποτύχει στην ματαίωση ενός πολέμου μεταξύ των δύο πλευρών, θα πρέπει να στρέψει τα όπλα στον εσωτερικό εχθρό με την πρώτη ευκαιρία, και ως ξεκάθαρο πολιτικό στόχο.

Για να οδηγήσει στην πάλη για την ανατροπή όλου του **εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος** που γεννά και διαιωνίζει όλη την αντεργατική αντιλαϊκή πολεμική αθλιότητα με την ελπίδα να σώσει κέρδη αλλά και το πολιτικό του προσωπικό.